

PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE

a DUCHOVÉ

ALBATROS

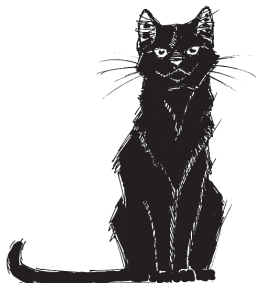
PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE
a DUCHOVÉ

PETRA NEOMILLNEROVÁ

AMÉLIE a DUCHOVÉ

ILUSTROVAL LUBOMÍR KUPČÍK

ALBATROS

© Petra Neomillnerová, 2015

Illustrations © Lubomír Kupčík, 2015

ISBN 978-80-00-04141-4

Starý dům u Vltavy je skoro zarostlý psím vínem, jen okna září do soumraku jako lampa majáku. Z majáků ovšem nebývají slyšet housle a klavír.

Markéta
Housle... To si Amy pouští Paganiniho a dojíká se u toho. Zavřu dveře, hlasitě, aby si uvědomila, že já se učím, ale ani si toho nevšimne. I duchové můžou být pěkně otravní a Amy občas otravná je. Vzornácká a namyšlená. Ona nemusí každý den do školy, ona nenesí čtyřky, ona nesedí ve třídě s protivnou Denisou a nemusí se koukat, jak se špulí na Sama. Jen si hraje s kočkama nebo zpívá nebo píše... a poučuje. Nevím, proč mě poučuje, když ven chodí jen občas a jen do Stromovky.

Nechápu, co ji baví na tom, prolézat v noci houštiny, ale je pořád venku.

Občas se nabídne, že mi pomůže s učením, občas mě vyzkouší z angličtiny, někdy mi dělá korepetice na klavíru... je dobrá. Všechno jí leze do hlavy líp než mně, ale to je tím, že má na všechno hodně času. Věčnost. Já věčnost nemám, já za měsíc dostanu vysvědčení a máma by z trojek radost neměla.

A hrozí mi, hrozí... nemám povahu jako Sam, který čeká čtyřku z češtiny beze strachu a smířeně.

Každé ráno mě bolí žaludek a ani kočičí kožíšky, které se ke mně v posteli tulí, to nezlepšují. A Amélie? Prostě courá venku.

Amélie

Koruny stromů mi šumí nad hlavou, slunce se skrz ně prodírá a dělá na zemi podivné čáry. Svítí i na mě, a i když mě nezahřeje, dává mi pocit, že je mi teplo. Nejsem vidět a je mi to jedno. Vlastně je to docela příjemné vykračovat si mezi davy lidí a nebýt vidět. Mohla bych se i štourat v nose nebo vyplazovat na ně jazyk, tedy, kdybych takové věci dělala, ale já je nedělám. Jen poslouchám, co si lidé povídají, dívám se, jak maminky utírají pusy dětem, jak se milenci drží za ruce, jak se děti hádají a pak se zase skloní nad hračkami. Někdy zajdu ke stánkům, kde se prodávají klobásy, a raduju se z té vůně. Je teplo, u Malé říčky už se objevili první plavci, paní v pestrých plavkách se svými psy, staří opálení pánové, co mají na zádech vytetované kotvy, děti, které si hrají s kelímky a přelévají vodu z jednoho do druhého.

Zbořily mi mou věž, ale teď už ji nepotřebuju... i když... s Markétou už to není jako dřív. Má hodně učení, ale není to jen tím. Myslím, že už jí všechno zevšednělo, duchové, vázy, klavír... možná čekala, že ve strašidelném domě musí být život pořád zázračný, ale to se mě mohla zeptat. Není.

Žila jsem v našem domě docela obvykle tolik let... nic zázračného na tom nebylo. A teď?

Když si sednu ke klavíru, prsty běží známou cestou... hlas skáče po známých notách, tak jako vždycky, a Nita, Amádeus i koťata líhají na místech, kde naše kočky vždycky ležely. To člověka může nudit, když má na vybranou. Já na vybranou nemám, a tak chodím po parku a poslouchám, co si lidé povídají. Někdy je to docela zbytečné, někdy... Někdy můžu být i užitečná. Třeba když se někomu ztratí míč... nebo když někdo ztratí hlavu. V noci.

Mamince to neříkám, ale v noci občas potkávám dívky, které pláčou, utíkají, až ztrácejí boty, v noci někdy najdu věci, co lidé ztratili při hádce, potkávám muže, co se motají jako slepí. Noc patří nám, duchům, ale lidem je v ní hůř. Bloudí, až zabloudí úplně, říkají si zlé věci a někdy si i zlé věci dělají. Dřív jsem si myslela, že jsem malá a že se nesluší do takových věcí se plést, že je ještě nechápu, ale čím víc lidí poslouchám, tím víc vím, že už chápu. Že o životě leccos vím, nejen z filmů a z Markétina vyprávění, ale z toho, že svět pozoruju a že se o něm snažím něco dozvědět.

Je pravda, že už nikdy nebudu větší, ale můžu být o hodně moudřejší a o hodně víc vědět. Vědět, to je moje cesta, jak nezůstat zamrzlá v čase. A pak taky znova najít Jakuba. Chodit po Stromovce s ním by totiž bylo mnohem zábavnější, možná úplně dokonalé. Ale na to teď nechci myslet, nechci to přiznat ani sobě, natož Markétě.

Markéta

Máma dělá zase špagety a přitom si povídá s Lydií. Smějí se. Usměju se taky, ale nevšímají si mě, protože plánují dovolenou. Tedy, máma plánuje, a Lydie jí radí. Itálie, samozřejmě. Benátky. Poslouchám Lydiino vyprávění a přemýšlím, jestli je to pohádka nebo jestli to tak opravdu chodilo. Jestli tehdy muži ženám nejdřív posílali obrovské kytice, na kterých byly navlečené náramky, a pak spolu jezdili v kočáře. Jestli jim opravdu nejdřív celé měsíce líbali jen špičky prstů... a tak. A taky, jestli by přede mnou řekla, kdyby to náhodou bylo jinak. Spíš ne, a tak nám aspoň připravuje seznam, kam všude se máme podívat a co všechno jí vyfotit, aby viděla, jak se to tam změnilo. Kostely, paláce... jenže já se chci hlavně koupat, nechci celou dovolenou strávit v muzeích.